

LA GRAN FAMÍLIA DEL REGNE DE DÉU

Vint-i-cinquè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet
Fotos del tetramorfos de Josep Maria Sert per a la catedral de Vic

Créixer en una gran família de pagès té els seus avantatges. Quan la collita està llesta, tothom va a treballar a la plegada. No faran, però, tots la mateixa feina, ni treballaran al mateix ritme. El pare i el fill gran solen ser els primers en arribar a la tasca, ben d'hora, mentre la nena més petita de la casa encara dorm. La mare i les altres fills s'ajuntaran a la feina al seu torn. Segurament portaran l'esmorzar i es preocuparan de la logística. La nena petita arribarà l'última i es dedicarà més a ficar-se pel mig i a distreure el personal que no pas a fer la feina que potser li toca. Normal. Al final del dia, tothom torna cap a casa, cansat però feliç. El sopar és a punt i servit. Tothom menjarà per la gana que tingui, sense fer diferències sobre la qualitat del treball realitzat, des del més gran al més petit. Ningú no es queixarà, ningú no es mostrarà gelós. Tothom estarà content de poder-hi tornar a l'endemà. És el futur de la família el que està en joc i hom en té prou de poder-hi participar, del més petit al més gran.

En la paràbola dels treballadors de la vinya (Mt 20,1-16a) Jesús ens posa al davant de la gran generositat de Déu, que dona feina a tothom perquè es pugui guanyar la vida. Alhora, ens assabentem que els que més han treballat guarden gelosia envers els que no ho han fet tant. Llur queixa esdevé lògica, d'altra banda. Ens podem demanar, per què els obrers de la vinya de l'evangeli es queixen, mentre que els treballadors de la granja familiar no ho fan? La resposta és simple. El primer grup està format per membres de la mateixa família, mentre que l'altre està format per individus no relacionats entre si, procedents de la societat en general. Les normes de comportament, de la contribució i recompensa en una família són diferents. La gran pregunta que la paràbola presenta és si ens veiem en l'Església com a una gran família amb un objectiu comú o bé ens considerem com un grup d'individus, cadascun amb la seva pròpia agenda? Ens anomenem germans i germanes els uns als altres, aleshores, per què ens veiem tan sovint com a rivals, com si fóssim competidors?

Els treballadors matiners, els que més havien «¹²suportat el pes de la jornada i la calor», en canvi, van acabar essent renyats per l'amo, que els retreu que han rebut la paga acordada, encara que els

pogués semblar injust. El seu treball a la vinya havia estat precedit per un contracte clar pel que feia al seu treball i al seu salari: el treball d'un dia complet per un salari d'un dia complet. Els últims en arribar van ser menys legalistes en el seu enfocament. Es va prendre el treball confiant en la paraula del propietari. «^{20,4}Aneu també vosaltres a la meua vinya i us donaré el que sigui just.» De fet, als empleats en les hores sisena, novena i onzena no els va dir res en absolut sobre el pagament a l'hora de cridar-los per a la seva vinya. Ells li responen, precisament: «⁷És que ningú no ens ha llogat.» No hi ha contracte entre ocupador i empleat, tot es basa en la confiança mútua.

Mateu probablement construeix aquesta paràbola per als seus companys cristians jueus. No hem de perdre de vista que els primers cristians foren al mateix temps jueus. Només a partir de l'any 70, temps de la redacció d'aquest evangeli, es va produir paulatinament i progressiva una separació entre els uns i els altres, principalment a partir de l'expulsió dels cristians de la sinagoga.^{Jn 9,34} Déu els havia cridat feia molt de temps per a construir el Regne de Déu. Molt més tard, doncs, Déu estava cridant els gentils a treballar amb els jueus en la construcció del seu regne. Seria un error per al poble jueu de veure els gentils arribats a última hora com a mereixedors d'una categoria menor que a si mateixos «¹²hem hagut de suportar el pes de la jornada i la calor.» Probablement el problema de l'audiència jueva de Mateu era la seva dificultat per adonar-se com Déu mostrava la intenció de construir, en Crist, un Regne on tots els pobles, jueus i gentils, serien realment, de fet i de dret, una gran família.

Esdevé fonamental, doncs, la idea del Regne de Déu com a una gran família per a poder comprendre bé aquesta paràbola: la família és més que una societat. Una societat es caracteritza per la relació nosaltres – ells i per les relacions que s'estableixen, de rivalitat, competitivitat i supervivència del més apte. Una família és el tot amb tots i per a tots, caracteritzada per un esperit de cooperació i no de competència. A imatge i semblança es renoven els tractes del funcionament del regne. En aquest sentit, la bona notícia de l'evangeli ens crida a

revisar la nostra noció, sempre massa legalista, sobre el regne de Déu, la gran família on Déu ens dona la vida, on cadascú ofereix el millor en favor dels demés.

Perquè fa més feliç donar que rebre. Perquè omple més el cor servir els altres que no pas voler ser servit. Perquè dona més satisfacció satisfer que no pas voler ser satisfet.

